

full DOMINICAL

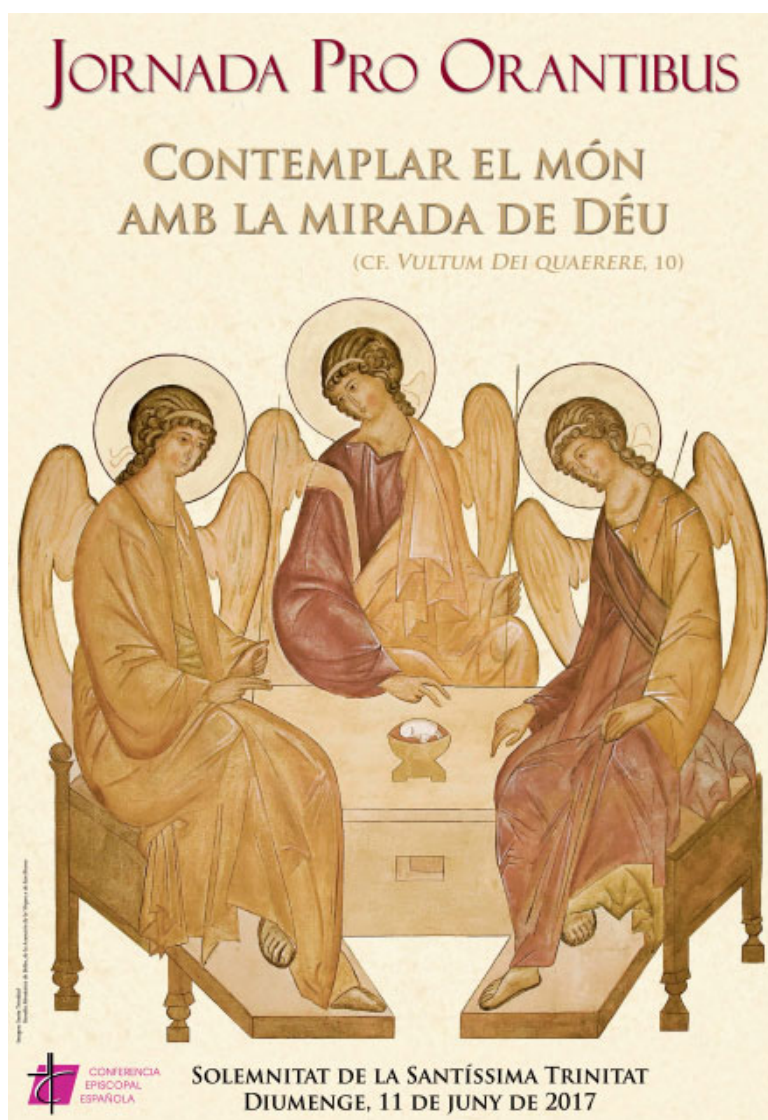
ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Elogi de la vida contemplativa

Aquest diumenge celebrem la solemnitat de la Santíssima Trinitat, el misteri central de la fe i la vida cristiana. És el misteri de Déu en ell mateix, la font de tots els altres misteris de la fe, l'ensenyament més fonamental i essencial en la jerarquia de veritats de la fe (cf. *Catecisme de l'Església Catòlica*, 234). En aquesta solemnitat celebrem la Jornada *Pro Orantibus* per a recordar les persones que es dediquen a la vida íntegrament contemplativa; resem especialment per ells, expressem el nostre reconeixement, estima i gratitud, i també donem a conèixer la vocació específicament contemplativa, tan actual i tan necessària en l'Església i per al món. El lema d'enguany és: «Contemplar el món amb la mirada de Déu.»

Segurament ens hem trobat amb no poques persones que qüestionen la vida contemplativa, que no li troben sentit, sobretot quan en el món hi ha tantes necessitats en àmbits com l'acció caritativa i social o l'ensenyament, per a citar-ne només dos. Això passa en reunions familiars, en el lloc de treball o en tertúlies amb amics. Sembla un malbaratament d'uns recursos humans que podrien rendir més i millor atenent tantes urgències que es produeixen en el món. No ens han d'estranyar aquestes opinions en una societat tan materialista i tecnocràtica, que es preocupa més del tenir que de l'ésser, que no va més enllà d'un utilitarisme d'allò que és immediat, i que s'oblida de Déu. És més, amb tants avenços de la ciència i de la tècnica podria semblar que Déu ja no és necessari, que se'n pot prescindir.

Però a la vegada, l'ésser humà, avui més que mai, té set de sentit, de felicitat, d'infinit; i aquest ésser humà que cerca la felicitat, en el fons, està cercant Déu. I és que el desig natural de Déu està inscrit en el cor de l'ésser humà per la senzilla raó que ha estat creat per ell i per a ell. Per això només en Déu pot apagar la seva set de transcendència, només en Déu pot trobar la veritat, el bé, la felicitat el repòs que el seu cor anhela. Precisament el testimoni de la vida contemplativa és una expressió lluminosa i incessant de l'encontre amb Déu, de la primàcia que té en la vida dels contemplatius

i de com Déu omple de sentit i d'alegria la seva existència.

La seva existència només s'explica des de la fe i des de l'amor. Amb la seva forma de vida prefiguren la meta vers la qual s'encaamina l'Església pelegrina. Només es pot entendre des de la perspectiva que ens ofereix santa Teresa de l'Infant Jesús quan explica la seva vocació: «Quan contemplava el cos místic de Crist... vaig comprendre que és un únic amor el que empeny a actuar els membres de l'Església, i que si aquest amor s'hagués extingit, els Apòstols haurien deixat de predicar l'Evangeli i no hi hauria hagut cap més màrtir que vessés la seva sang. Vaig veure clarament i vaig entendre que l'amor enclouen en si totes les vocacions, que l'amor ho és tot i que un mateix amor pot abastar tots els temps i tots els llocs; per dir-ho amb una paraula, vaig entendre que l'amor és etern. Aleshores amb gran goig de la meva ànima exultant, vaig exclamar: "Oh Jesús, amor meu, finalment he trobat la meva voca-

ció: la meva vocació és l'amor. Sí, he trobat el lloc que és el meu a l'Església, i que aquest lloc me l'heu donat vós, oh Déu meu. En el cor de l'Església, la meva mare, jo seré l'amor; així ho seré tot, i el meu desig aconseguirà el seu objecte".»

Celebrem amb sincer agraïment aquest diumenge de la Santa Trinitat, donem gràcies a Déu per la vocació consagrada contemplativa, i demanem avui per tants germans i germanes nostres que viuen, treballen i pregunten als monestirs, especialment perquè el Senyor els beneeixi amb abundants vocacions.

ENTREVISTA

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

De cor a cor Trencar soledats i exclusions

MARIA TERESA QUINTANA

La Maria Teresa Quintana considera important donar una visió positiva de qualsevol instant de la vida. En el llibre *De cor a cor* (Claret) ha recollit reflexions sobre temes quotidians d'experiències que ha viscut. Quan escriu, els verbs més importants per a ella són: comunicar i compartir. Sempre procura trobar el punt positiu, malgrat les dificultats; i, a l'hora de transmetre-ho, fer-ho «des del fons del cor».

La fe és molt important en la seva vida. Per què?

He passat per diferents èpoques: des de la religiositat que t'ensenyen de petita, les crisis que es van arrossegant fins que entres en una edat on et plantejes les coses de manera diferent i arribes a una maduresa que t'asserena i t'adones que som uns éssers espirituals, preparats per a la transcendència. El món que ens envolta és molt bonic si no l'enverinem, però és finit i no dóna aquesta pau i alegria que tots anhelem. Necessito la fe per viure.

Per què cal una visió positiva de qualsevol instant de vida?

Ser positiu a la vida ajuda a caminar, a gaudir de bona salut física, mental i espiritual. Si vas amb un esperit negatiu, tot ho veus negre, difícil, pateixes i fas patir l'entorn i el cos va emmalaltint. La fe profunda dóna l'esperança per viure millor. Si procures estar ben connectat amb la divinitat i al mateix temps gaudint plenament del món tan bonic que Déu ha posat a les nostres mans, i que jo considero sagrat, l'esperit s'enlaira i l'alegria serena i profunda ens envaeix.

La clau de tot és la senzillesa?

Sí, la senzillesa és bàsica, perquè tot hom t'entengui i se senti proper a tu, descobrint aquesta igualtat entre tots que ens fa caminar junts i ser solidaris. I això comporta la transparència per evitar malentesos i conflictes que deterioren la convivència, a vegades molt malmesa.

Òscar Bardají i Martín

Va arribar a Barcelona, procedent d'un país nord-africà, després de travessar l'estret, enquibit en els baixos d'un camió. Tenia disset anys i amb prou feines sabia llegir ni escriure. Fugia de la misèria. Acollit pels serveis de l'administració pública, inicià la seva estada. Amb bona voluntat passà a viure en un habitatge tutelat, aprengué a llegir i a escriure en una entitat dedicada a donar resposta a la immigració, promoguda per l'Església. Han passat tres anys, està seguint un programa de formació inicial. Participa en les activitats d'una colla de castellers. Queda molt camí per recórrer. Comparteix les incidències del dia amb un voluntari de la tercera edat que l'acompanya i amb qui es troba periòdicament; li diu que vol anar a la universitat. Musulmà observant, fa les pregàries prescrites, assisteix a la mesquita cada divendres i segueix les pràctiques pròpies de la seva religió. Alhora, es mostra respectuós amb la fe catòlica i els catòlics, reconeixent i agraint l'acolliment i l'ajuda que li han ofert i l'esperit amb què ho fan.

Es tracta d'una persona concreta, d'un cas determinat. No tothom respon d'aquesta manera; d'altres situacions són molt més dures i difícils de gestionar... No hem de perdre de vista les cau-

ses que motiven la migració ni la responsabilitat que, sovint, ens correspon als països del primer món. Les nacions amb més possibilitats tenen l'obligació d'acollir els homes i les dones, els joves i infants que fugen de la guerra, de la fam, de l'opressió, de l'explo-tació, d'una vida poc digna. «Lleva't, pren el nen i la seva mare, fuig cap a Egipte [...] perquè Herodes buscarà l'infant per matar-lo» (Mt 2,13). Es tracta de persones que cerquen pau, seguretat, respecte físic i de la seva dignitat i, també, els recursos materials de caràcter vital —alimentació, ensenyament, cultura, sostre— que dissortadament no tenen, per molt diverses causes i circumstàncies, als seus països d'origen. «No us oblideu de practicar l'hospitalitat; gràcies a ella, alguns, sense saber-ho, van acollir àngels» (He 13,2). Una hospitalitat fraternal que enforteixi la capacitat de convivència social, que generi vincles, que configuri referències i sentit de pertinença.

Convé aportar acollida familiar per fer front a la vulnerabilitat, acompanyament per trencar soledats i exclusions, participació en projectes que enforteixin la implicació social. I, de tot, fer-ne imatge de l'amor de Déu.

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP M. ALIMBAU ARGILA

El rezo del rosario y la psicología

Miguel de Unamuno, rector de la Universidad de Salamanca, escribió una bella narración sobre *Don Roque*—alias *Solitaña*— quien tenía una tienda de ropa en Bilbao y visitaba el santuario de Begoña. Decía:

—«Todos los días rezaba el **rosario**. Repetía las **avemarías** como el **canto** de la **cigarra** o el **ritmo** y el **sonido** de las **olas del mar**... **Todo ello** se convertía en un **himno de súplica** y **alabanza**. Salía de su **mente** y de su **corazón** convertido en **palabras**.»

Hoy la **ciencia psicológica** afirma: «La **repetición constante** de una misma **palabra**—o **palabras**— es un método eficaz para **desconectar** del **medio** donde uno **está metido**—dolor, sufrimiento, muerte— para **relajarse, eva-**

dirse e ir en **busca** de la **paz** y el **sosiego**».

Estudios técnicos de **neuroimagen** han comprobado que: «El **acto** de las **palabras repetitivas** produce una **desactivación** del **córtex cerebral**; **repetir constantemente** una o varias veces **palabras ayuda a dejar de pensar** en aquello que nos **angustia** y **preocupa**. Sea al **hablar, recitar o rezar**, estamos diciendo también a nuestra **mente**, al **organismo**, lo que debemos **sentir, pedir, vivir**. Le damos **instrucciones** que generan **emociones positivas**.»

La Dra. Fouchet, parisina, médico de urgencias y escritora, afirma:

—«Sí, **yo rezo**. Y funciona. **Me ayuda**.» Nada como probar.

¡Qué maravilla rezar el rosario!

Lectures de la missa diària i santoral

12. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [2Co 1,1-7 / Sl 33 / Mt 5,1-12]. Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

13. □ Dimarts [2Co 1,18-22 / Sl 118 / Mt 5,13-16]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció. Sant Fandila, prev.; sant Aventí, mr.; santa Aquil·lina, vg.

14. ■ Dimecres [2Co 3,4-11 / Sl 98 / Mt 5,17-19]. Sant Eliseu, profeta (s. IX aC); santa Digna, vg. i mr.

15. ■ Dijous [2Co 3,15-4,1.3-6 / Sl 84 / Mt 5,20-26]. Santa Maria-Miquela del Santíssim Sacrament (Madrid, 1809 - València, 1865), vg. fund. adoratrius a Madrid (AESC, 1850). Sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, verge.

16. ■ Divendres [2Co 4,7-15 / Sl 115 / Mt 5,27-32]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. IV); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, màrtir. Santa Lutgarda, verge.

17. ■ Dissabte [2Co 5,14-21 / Sl 102 / Mt 5,33-37]. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. XVII); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralls, bisbe.

18. □ † Diumenge vinent, El Cos i la Sang de Crist (lit. hores: 3a setm.) [Dt 6,2-3.14b-16a / Sl 147 / 1Co 10,16-17 / Jn 6,51-58]. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciriàc i Paula, vg., germans mrs.

LA SANTÍSSIMA TRINITAT

COMENTARI

Lectura del llibre de l'Èxode

(Ex 34,4b-6.8-9)

En aquells dies, Moisès es llevà a la matinal i pujà a la muntanya del Sinaí, tal com el Senyor li havia manat. Portava a les mans les dues tauletes de pedra. El Senyor baixà enmig del núvol i proclamà el seu nom. Moisès s'estigué allà amb ell. Llavors el Senyor passà davant d'ell tot cridant: «Jo sóc el Senyor, Déu compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor». Moisès es prosternà tot seguit, l'adorà amb el front fins a terra, i digué: «Senyor, si m'heu concedit el vostre favor, vingueu vós mateix a acompanyar-nos. És veritat que és un poble rebel al jou, però vós ens perdonareu les culpes i els pecats, i fareu de nosaltres la vostra heretat».

Salm responsorial (Dn 3,52-56)

R. *Glòria i lloança per sempre.*

Sou beneït, Senyor, Déu dels nostres pares. / Glòria i lloança per sempre. R.

És beneït el vostre sant nom. / Glòria i lloança per sempre. R.

Sou beneït al vostre temple sant. / Glòria i lloança per sempre. R.

Sou beneït assegut al vostre soli reial. / Glòria i lloança per sempre. R.

Sou beneït a la carrossa de querubins, / quan penetreu amb la mirada els oceans. / Glòria i lloança per sempre. R.

Sou beneït al firmament del cel. / Glòria i lloança per sempre. R.

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 13,11-13)

Germans, estigüeu contents, refermeu-vos, animeu-vos, viviu en pau i ben avinguts, i el Déu de l'amor i de la pau serà amb vosaltres. Saludeu-vos els uns als altres amb el bes de pau. Us saluda tot el poble sant.

Que la gràcia de Jesucrist, el Senyor, l'amor de Déu i el do de l'Esperit Sant siguin amb tots vosaltres.

✦ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 3,16-18)

Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen en ell, no seran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu.

Lectura del libro del Éxodo

(Éx 34,4b-6.8-9)

En aquellos días, Moisés madrugó y subió a la montaña del Sinaí, como le había mandado el Señor, llevando en la mano las dos tablas de piedra.

El Señor bajó en la nube y se quedó con él allí, y Moisés pronunció el nombre del Señor.

El Señor pasó ante él proclamando: «Señor, Señor, Dios compasivo y misericordioso, lento a la ira y rico en clemencia y lealtad». Moisés al momento se inclinó y se postró en tierra. Y le dijo: «Si he obtenido tu favor, que mi Señor vaya con nosotros, aunque es un pueblo de dura cerviz; perdona nuestras culpas y pecados y tómanos como heredad tuya».

Salmo responsorial (Dan 3,52-56)

R. *¡A ti gloria y alabanza por los siglos!*

Bendito eres, Señor, Dios de nuestros padres. / Bendito tu nombre, santo y glorioso. R.

Bendito eres en el templo de tu santa gloria. R.

Bendito eres sobre el trono de tu reino. R.

Bendito eres tú, que sentado sobre querubines / sondeas los abismos. R.

Bendito eres en la bóveda del cielo. R.

Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 13,11-13)

Hermanos, alegraos, trabajad por vuestra perfección, animaos; tened un mismo sentir y vivid en paz. Y el Dios del amor y de la paz estará con vosotros. Saludaos mutuamente con el beso santo. Os saludan todos los santos. La gracia del Señor Jesucristo, el amor de Dios y la comunión del Espíritu Santo estén siempre con todos vosotros.

✦ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 3,16-18)

Tanto amó Dios al mundo, que entregó a su Unigénito, para que todo el que cree en él no perezca, sino que tenga vida eterna. Porque Dios no envió a su Hijo al mundo para juzgar al mundo, sino para que el mundo se salve por él. El que cree en él no será juzgado; el que no cree ya está juzgado, porque no ha creído en el nombre del Unigénito de Dios.

Jornada de portes obertes

P. JAUME SIDERA, claretà

Avui és una jornada de portes obertes... al misteri de Déu. En coneixem el full de ruta: el Credo. I el guia: el Noi de la casa, Jesús de Natzaret.

Jesús ens parla de la seva família. I comença dient que el Pare estima entranyablement. Que una mare es podrà oblidar del seu infantó, però Ell no ens oblidarà mai. Es lleva ben d'hora per fer sortir el sol sobre tothom. I envia la pluja a bons i dolents. Vesteix els lliris boscats. Alimenta els ocells que no sembren ni seguen. És gran en les coses grans com el sol i la lluna i més encara en les coses menudes: el gra de mostassa, el llevat a la pastera, la vídua dels centímetres a la caixeta. Té una tirada pels qui no tenen ni veu ni vot, pels exclosos de la societat. És AMOR. Només sap estimar.

No cal que us digui qui és Jesús. És el rostre visible del Pare... En parlarem un altre dia. I l'Esperit Sant? Sisplau, llegiu així el Credo:

Crec en l'Esperit Sant que, en l'Església universal arrelada en la fe dels apòstols, ens fa participar en la comunió de les Coses Santes, és a dir, en l'Eucaristia, ens atorga el perdó dels pecats en el baptisme, ens ressuscita amb Crist i ens comunica la plena vida de Déu, la vida perdurable. Tot això és obra de l'Esperit Sant.

I això de ser u i tres? Som creats a imatge de Déu, oi? Fixem-nos en la família: pare, mare i fills tenen la mateixa naturalesa humana però cadascun amb la seva pròpia personalitat. Doncs, així, el Pare i el Fill i l'Esperit Sant són un sol i únic Déu i cadascun amb la seva personalitat pròpia. Una comunitat d'amor que es desborda en l'univers creat.

Abans d'acomiar-me, penseu que el misteri de Déu-Trinitat es realitza en el cor de cada cristià: «Si algú m'estima, el meu Pare l'estimarà; vindrem a ell i hi habitarem». Si no ho entenem ara, l'Esperit Sant ens ho anirà fent entendre, si l'escoltem.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest dissabte 10, a les 17 h. Missa en la Romeria de l'Arxiprestat de Montcada al Santuari de la Salut de Sabadell. **A les 20 h:** Missa en el 50è aniversari de la Renovació Carismàtica de Catalunya a la pquia. de Sant Pere de Rubí.

Aquest diumenge 11, a les 12 h. Confirmacions a la parròquia de Santa Maria de les Arenes de Terrassa.

Dilluns 12, a les 11.30 h. Presentació de la Memòria de Càritas a la seu de Càritas Diocesana (Sabadell).

Dimarts 13, a les 17 h. Conferència als preveres jubilats a la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol (Barcelona).

Dimecres 14, a les 11 h. Consell d'arxiprestes.

Dijous 15, a les 10 h. Elecció de priora al Carmel de Terrassa. **A les 18 h:** Benedicció de l'*Ou com balla* a la Catedral amb motiu del *Corpus Christi*.

Divendres 16, a les 13 h. Missa de final de curs al Seminari (Valldoreix).

Dissabte 17, a les 19.30 h. Confirmacions a Sant Pere de Rubí.

Diumenge 18, a les 19 h. Missa a la Catedral i processó de Corpus.

Notícies

Mons. Joan Josep Omella, cardenal. El diumenge 21 de maig el Papa Francesc va fer públic que crearà cardenal Mons. Joan Josep Omella Omella, Arquebisbe metropolità de Barcelona.

Escola de Pregària per a Joves a la Catedral de Terrassa. Divendres 19 de maig va tenir lloc, a la Catedral de Terrassa, l'Escola de Pregària per a Joves. La presidí Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, acompanyat del seu Bisbe auxiliar, Mons. Salvador Cristau, de Mn. Xavier Farrés, Delegat de Joventut i d'altres preveres. Hi assistiren joves de diverses poblacions i el Sr. Bisbe els convidà a pelegrinar amb ell a Fàtima aquest estiu.

Lliurament de premis del Concurs Bíblic. El dissabte 20 de maig va tenir lloc en el Centre Cultural de Terrassa l'ac-

te central de lliurament de premis del 32è Concurs Bíblic organitzat pel Grup Avant de Terrassa de la Federació de Cristians de Catalunya. L'acte va estar presidit per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses. La participació ha estat de prop de 60.000 infants i adolescents d'escoles i catequesis parroquials, sota el lema «Amb Déu tot és possible».

Professió de religioses de la Puresa de Maria. El diumenge 21 de maig ha renovat els vots temporals la Gna. Ana Muñoz i han fet la seva professió tem-

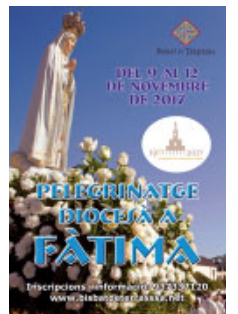
poral les novícies Anabel Beneyto i Elena Saez de l'Institut de Religioses Puresa de Maria, a la Casa General de la Congregació a Sant Cugat del Vallès, diòcesi de Terrassa.

Agenda

Corpus Christi. El diumenge dia 18 de juny celebrem la Solemnitat del Cos i de la Sang de Crist, traslladada del dijous anterior. A diverses poblacions de la diòcesi es fa la Processó de Corpus. A la Catedral, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses celebrarà l'Eucaristia a les 7 del vespre i, seguidament, es farà la processó pels carrers del centre de la ciutat.

IV Pelegrinatge diocesà amb joves al Santuari de Fàtima. Del 24 de juliol al 2 d'agost. Per a joves de 4t d'ESO a 28 anys. Més informació: www.bisbatjove.org

Pelegrinatge diocesà a Fàtima. Del 9 al 12 de novembre de 2017. Per a més informació i inscripcions us podeu adreçar al web: bisbatdeterrassa.net.

REMAD MAR ADENTRO

Elogio de la vida contemplativa

Este domingo celebramos la solemnidad de la Santísima Trinidad, el misterio central de la fe y de la vida cristiana. Es el misterio de Dios en sí mismo, la fuente de todos los otros misterios de la fe, la enseñanza más fundamental y esencial en la jerarquía de las verdades de fe (cf. *CIC*, 234). En esta solemnidad celebramos la Jornada *Pro Orantibus* para recordar a quienes se dedican a la vida íntegramente contemplativa; rezamos especialmente por ellos, expresamos nuestro reconocimiento, estima y gratitud, y también damos a conocer la vocación específicamente contemplativa, tan actual y tan necesaria en la Iglesia y para el mundo. El lema de este año es: «Contemplad el mundo con la mirada de Dios.»

Seguramente nos hemos encontrado con no pocas personas que cuestionan la vida contemplativa, que no le encuentran el sentido, máxime cuando en el mundo hay tantas necesidades en campos como la acción caritativa y social o la enseñanza, por citar dos. Esto sucede en reuniones familiares, en el lugar de trabajo o en tertulias con amigos. Parece como un despilfarro de recursos humanos, que podrían rendir más y mejor atendiendo tantas urgencias que se producen en el mundo. No son de extrañar estas opiniones en una sociedad materialista y tecnocrática, que se preocupa más del tener que del ser, que no va más allá de un utilitarismo de lo inmediato, y que se olvida de Dios. Es más, con tantos avances de la ciencia y de la técnica

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

podiera parecer que Dios ya no es necesario, que se puede prescindir de él.

Pero a la vez, el ser humano, hoy más que nunca, tiene sed de sentido, de felicidad, de infinito; y este ser humano que busca la felicidad, en el fondo, está buscando a Dios. Es que el deseo natural de Dios está inscrito en el corazón del ser humano por la sencilla razón de que ha sido creado por él y para él. Por eso, sólo en Dios puede apagar su sed de trascendencia, sólo en Dios puede encontrar la verdad, el bien, la felicidad y el sosiego que anhela su corazón. Precisamente el testimonio de la vida contemplativa es una expresión luminosa e incesante del encuentro con Dios, de la primacía que tiene en la vida de los contemplativos y de cómo Dios llena de sentido y de alegría su existencia.

Su existencia sólo se explica desde la fe y desde el amor. Con su forma de vida prefiguran la meta hacia la cual se encamina la Iglesia peregrina. Sólo se puede entender desde la perspectiva que nos ofrece san-

ta Teresa del Niño Jesús cuando explica su vocación: «Al contemplar el cuerpo místico de la Iglesia (...) entendí que sólo el amor es el que impulsa a obrar a los miembros de la Iglesia y que, si faltase este amor, ni los apóstoles anunciarían ya el Evangelio, ni los mártires derramarían su sangre. Reconocí claramente y me convencí de que el amor encierra en sí todas las vocaciones, que el amor lo es todo, que abarca todos los tiempos y lugares, en una palabra, que el amor es eterno. Entonces, llena de una alegría desbordante, exclamé: «Oh Jesús, amor mío, por fin he encontrado mi vocación: mi vocación es el amor. Sí, he hallado mi propio lugar en la Iglesia, y este lugar es el que tú me has señalado, Dios mío. En el corazón de la Iglesia, que es mi madre, yo seré el amor; de este modo lo seré todo, y mi deseo se verá colmado».»

Celebremos con sincera gratitud este domingo de la Santa Trinidad, demos gracias a Dios por la vocación consagrada contemplativa, y pidamos hoy por tantos hermanos y hermanas nuestras que viven, trabajan y oran en los monasterios, especialmente para que el Señor les bendiga con abundantes vocaciones.